

UZASADNIENIE

I. Część ogólna

W dniu 22 sierpnia 2007 r. do Sejmu V kadencji wpłynął i został skierowany do I czytania na posiedzeniu Sejmu, rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw, zawarty w druku nr 2061.

W związku z utrwaloną i obowiązującą w tradycji polskiego parlamentaryzmu, zasadą dyskontynuacji prac parlamentarnych procedura ustawodawcza również w odniesieniu do wymienionego powyżej druku została zamknięta z chwilą zakończenia V kadencji Sejmu.

Podkreślenia natomiast wymaga, iż istnieje pilna potrzeba uchwalenia ustawy zmieniającej ustawę o nadzorze nad rynkiem finansowym i niektóre inne ustawy – w zakresie opracowanym w ww. projekcie rządowym, wynikająca z konieczności przesunięcia w czasie drugiego etapu budowy zintegrowanego nadzoru nad rynkiem finansowym, który to zgodnie z harmonogramem zawartym w obecnie obowiązującej ustawie miałby być zakończony do dnia 1 stycznia 2008 r. (ustawowy termin zniesienia Komisji Nadzoru Bankowego i likwidacji Generalnego Inspektoratu Nadzoru Bankowego), co mogłoby skutkować istotnymi zakłóceniami w stabilnym i ostrożnym sprawowaniu nadzoru nad rynkiem bankowym. Za niezbędne należy także uznać stworzenie podstaw instytucjonalnych dla powołania Komitetu Stabilności Finansowej oraz wprowadzenia zmian w składach organów nadzoru w celu zwiększenia bezpieczeństwa i efektywności wykonywania czynności nadzorczych, które to postulaty również znalazły się we wspomnianym wyżej rządowym projekcie ustawy.

W dniu 21 lipca 2006 r. Sejm RP uchwalił ustawę o nadzorze nad rynkiem finansowym. Opracowanie i przyjęcie ww. ustawy stanowiło realizację założeń programowych Rządu w obszarze dotyczącym sprawowania nadzoru nad rynkiem finansowym. Celem ww. ustawy było dokonanie organizacyjnej integracji organów nadzoru nad rynkiem finansowym przez wprowadzenie modelu „nadzoru zintegrowanego” nad tym rynkiem.

Model nadzoru zintegrowanego, przy obecnie występujących kierunkach rozwoju rynków finansowych, oceniany jest jako bardziej efektywny, pozwalający na zwiększenie przepływu informacji oraz koordynację działań w ramach systemu nadzoru nad instytucjami finansowymi działającymi w różnych segmentach rynku finansowego, lepsze zrozumienie i monitorowanie ryzyka finansowego przenoszonego między różnymi pośrednikami finansowymi i różnymi segmentami rynku, jak również zwiększenie odpowiedzialności organu nadzorczego. Zastosowanie tego modelu stwarza także możliwość uzyskania korzyści

skali.

Wprowadzenie zintegrowanego nadzoru nad rynkiem finansowym stanowiło ponadto kontynuację koncepcji budowy nadzoru zintegrowanego, rozpoczętej w 2002 r., i powołania Komisji Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych, skupiającej kompetencje Państwowego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń (PUNU) oraz Urzędu Nadzoru nad Funduszami Emerytalnymi (UNFE).

Przyjęta przez Sejm RP ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. ukierunkowała kształt systemu nadzoru nad rynkiem finansowym w Polsce.

Zgodnie z koncepcją zakładaną w ww. ustawie nadzór nad rynkiem finansowym byłby od dnia 1 stycznia 2008 r. sprawowany przez jeden organ nadzoru. Proces budowy zintegrowanego nadzoru planowany był dwuetapowo:

1. W pierwszym etapie Komisja Nadzoru Finansowego przejęła kompetencje KNUiFE i KPWiG.
2. W drugim etapie od dnia 1 stycznia 2008 r. Komisja Nadzoru Finansowego powinna przejąć kompetencje KNB i proces budowy zintegrowanego nadzoru nad rynkiem finansowym zostałby tym samym zakończony.

Pierwszy etap ww. integracji został w pełni zrealizowany z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, tj. we wrześniu 2006 r. W trakcie przygotowań do drugiego etapu integracji, tj. zniesienia KNB i likwidacji GINB, zostały zidentyfikowane istotne problemy i zagrożenia, które w przypadku wprowadzenia w życie drugiego etapu integracji zgodnie z ustawowym harmonogramem, mogłyby skutkować zakłóceniami w stabilnym i ostrożnym sprawowaniu nadzoru nad rynkiem bankowym.

Do najważniejszych zidentyfikowanych zagrożeń należą:

1. Ryzyko stabilności sieci bezpieczeństwa finansowego.
2. Ryzyko płynnego wdrożenia postanowień Nowej Umowy Kapitałowej (NUK).
3. Ryzyko operacyjne w obszarze sektora bankowego związane z przekazywaniem Komisji Nadzoru Finansowego funkcji nadzorczych do końca 2007 r.

Ad 1. Stabilność sieci bezpieczeństwa finansowego

W lipcu 2005 r. Polska podpisała Memorandum of Understanding, które zakłada współpracę na wypadek wystąpienia kryzysu finansowego pomiędzy bankami centralnymi,

nadzorami bankowymi i ministrami finansów, zarówno na poziomie międzynarodowym w UE, jak również w poszczególnych krajach. Ze strony Rzeczypospolitej Polskiej dokument ten został podpisany przez Ministra Finansów, Przewodniczącego KNB oraz Prezesa NBP.

Wiodącą rolę w organizacji sieci bezpieczeństwa finansowego przypisuje się bankom centralnym, jako dysponentom wsparcia płynnościowego na wypadek kryzysu systemowego. W oparciu o wnioski z przebiegu ćwiczenia kryzysowego, jakie miało miejsce w Europejskim Banku Centralnym w kwietniu 2006 r., na posiedzeniu ECOFIN we wrześniu 2006 r. przyjęto rekomendacje Komitetu Ekonomiczno-Finansowego (Economic and Financial Committee – EFC) dotyczące potrzeby budowy krajowych rozwiązań w zakresie zarządzania kryzysowego¹⁾ i zatwierdzono kalendarz dalszych działań służących poprawie organizacji zarządzania kryzysowego w krajach UE. Harmonogram zakłada między innymi:

- 1) powołanie krajowych grup sterujących (*domestic standing groups*), których celem ma być zapewnienie współpracy między ministerstwem finansów, nadzorem bankowym i bankiem centralnym w zakresie zarządzania kryzysowego,
- 2) stworzenie do stycznia 2008 r. krajowych planów awaryjnych, a następnie przeprowadzenie ćwiczeń kryzysowych na poziomie krajowym i regionalnym.

We wszystkich krajach tworzy się zespół rozwiązań instytucjonalnych i regulacyjnych, mających na celu ochronę systemu finansowego przed destabilizacją, okreśłany mianem sieci bezpieczeństwa finansowego (*safety net*). Do najistotniejszych instytucji wchodzących w skład *safety net* zaliczane są rządy (reprezentowane przez ministra finansów), banki centralne, instytucje nadzoru finansowego oraz fundusze gwarantowania depozytów. Z punktu widzenia realizacji celów i pełnionych funkcji, instytucje stabilności finansowej są we wszystkich krajach podobne, jednak każdy kraj zachowuje swoją specyfikę w sposobie instytucjonalnej organizacji *safety net*. Każda z instytucji tworzących sieć bezpieczeństwa finansowego zaprojektowana jest tak, aby wypełniać swoje zadanie na poszczególnych etapach kompleksowego procesu wspierania stabilności finansowej. Należy zaznaczyć, że skuteczność ich działań, szczególnie w sytuacji zarządzania sytuacją kryzysową, wymaga ścisłej współpracy i sprawnej wymiany informacji pomiędzy poszczególnymi instytucjami.

W obecnej sytuacji to NBP odgrywa wiodącą rolę w sieci bezpieczeństwa finansowego w Polsce. Rola ta może być prawidłowo i efektywnie realizowana wówczas, gdy bank centralny posiada skuteczne narzędzia wczesnego ostrzegania o niebezpieczeństwie

---

¹⁾ Report to the informal ECOFIN, *Next Steps in developing the EU arrangements for financial stability*, ECFIN/CEFCPE(2006)REP/55012-final, Brussels, 9 September 2006.

powstania sytuacji zagrożenia oraz ma możliwość oceny skali ewentualnego kryzysu. Po wydzieleniu ze struktur banku centralnego nadzoru bankowego, Narodowy Bank Polski będzie miał ograniczony dostęp do informacji w zakresie nadzoru nad bankami. Podstawowym dysponentem informacji o sytuacji finansowej banku będzie organ uprawniony do sprawowania nadzoru bankowego – Komisja Nadzoru Finansowego. Należy wskazać przy tym, że Narodowy Bank Polski jako dysponent wsparcia płynnościowego na wypadek kryzysu systemowego będzie podejmować decyzje o uruchomieniu pomocy i ponosić odpowiedzialność w tym zakresie. Brak odpowiednich rozwiązań na poziomie narodowym może mieć istotny, niekorzystny wpływ na stabilność finansową w przypadku konieczności uczestnictwa Polski w zarządzaniu kryzysem transgranicznym. Oznacza to, że NBP po likwidacji GINB będzie musiał tworzyć nowe służby niezbędne do wykonywania ustawowych obowiązków.

Zasadniczą część projektu stanowią zatem zmiany ustawowe niezbędne dla stworzenia ram instytucjonalnych funkcjonowania systemu stabilności finansowej opartego na Komitecie Stabilności Finansowej, który może utworzyć Narodowy Bank Polski. Komitet Stabilności Finansowej będzie działać na podstawie porozumienia zawartego pomiędzy Komisją Nadzoru Bankowego, Komisją Nadzoru Finansowego, Narodowym Bankiem Polskim, Bankowym Funduszem Gwarancyjnym i ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych. Celem porozumienia będzie zapewnienie wymiany informacji i koordynacji współpracy pomiędzy jego stronami w realizacji zadań ustawowych. Główne założenie działalności Komitetu to przede wszystkim współdziałanie w zakresie wzajemnej wymiany informacji oraz współpracy pomiędzy instytucjami sieci bezpieczeństwa finansowego, której ramy zakreślają ustawowo sprecyzowane cele i zadania stron porozumienia, realizowane na rzecz wspierania stabilności finansowej. Ponadto na forum Komitetu byłyby uzgadnianie działania poszczególnych instytucji przy rozwiązywaniu kryzysu oraz koordynowane byłoby zarządzanie sytuacją kryzysową. Proponuje się, aby ustawowo regulowany był skład Komitetu, natomiast tryb jego działania, podejmowania ustaleń oraz sposób jego obsługi zostałyby określone w porozumieniu. Porozumienie powinno również określać sposób i tryb jego zmiany. Zgodnie z projektem, porozumienie określać będzie także warunki i tryb podawania do wiadomości publicznej informacji o jego treści oraz o działaniach Komitetu Stabilności Finansowej, ponieważ do treści porozumienia oraz działania Komitetu Stabilności Finansowej nie będą miały zastosowania przepisy o dostępie do informacji publicznej.

Ad 2. Wdrożenie postanowień Nowej Umowy Kapitałowej

Prace zmierzające do wprowadzenia Nowej Umowy Kapitałowej (NUK) trwają nieprzerwanie od 2003 r. Dokonane zostały już wszystkie zmiany prawne i regulacyjne. Efektywne wprowadzenie nowych, ujednoliconych rozwiązań do praktyki nadzorczej i skoordynowanie ich z organami nadzorów innych państw unijnych zajmie najbliższe lata. Ponadto, tak jak miało to miejsce przy poprzednich zmianach regulacyjnych, nadzór bankowy będzie musiał intensywnie wspierać banki przy wprowadzaniu w życie nowych przepisów.

Obecnie trwają prace związane z:

1. Nowelizacją lub tworzeniem metodyk dla realizacji zadań wynikających z Filara II NUK, tj. przeglądu i oceny nadzorczej.
2. Przygotowaniem szczegółowej procedury prowadzenia skomplikowanego procesu walidacji modeli ryzyka w bankach.
3. Analizą potrzeby przebudowy procesów analizy i inspekcji w kontekście obowiązkowych corocznych przeglądów i oceny nadzorczej.
4. Współpracą z nadzorcami zagranicznymi, która będzie intensyfikowana, gdy wpłyną wnioski od banków o wydanie zgody na uznanie metod statystycznych do obliczania wymogów kapitałowych.

W oparciu o analizy prowadzone w 2006 r. okazało się, że zakres stosowania zaawansowanych metod zarządzania ryzykiem w ramach NUK w bankach w Polsce będzie szerszy niż wcześniej przewidywano. Celem przeprowadzenia tego procesu konieczne będzie większe wsparcie NBP w zakresie prawnym, informatycznym oraz szkoleniowym. Przewidywany jest także wzrost zapytań banków, zwłaszcza spółdzielczych, w związku z wdrożeniem przepisów transponujących NUK do prawa polskiego oraz wprowadzeniem nowej sprawozdawczości. Brak lub opóźnienie odpowiedzi na te pytania, wynikający ze zbyt wąskiej kadry wykwalifikowanych specjalistów, braku odpowiedniej wiedzy ze względu na nowość zagadnień i brak szkoleń w tym zakresie, może narazić nadzór bankowy na ryzyko utraty reputacji. Opóźnienia w przygotowaniu zespołu specjalistów oraz przeprowadzaniu oceny modeli, może mieć także negatywny wpływ na współpracę międzynarodową z nadzorcami konsolidującymi i w konsekwencji doprowadzić do pogorszenia oceny polskiego nadzoru bankowego.

Wymienione zadania nadzór bankowy może, na chwilę obecną, realizować tylko w bardzo ścisłej współpracy z NBP, z uwagi na konieczność pozyskiwania z sektora banków

komercyjnych i spółdzielczych danych niezbędnych do analizy wpływu NUK na system bankowy.

Efektywne wprowadzenie NUK jest zadaniem trudnym i skomplikowanym. Jest to zupełnie nowe rozwiązanie regulacyjne, które jest jednocześnie wprowadzane w większości krajów na świecie, w tym we wszystkich krajach członkowskich UE. Tym samym w Polsce nie ma w chwili obecnej możliwości skorzystania z doświadczeń i wiedzy innych krajów przy wprowadzaniu NUK.

Warunkiem niezbędnym do wprowadzenia NUK, ze względu na niespotykany dotąd w nadzorze stopień skomplikowania nowych rozwiązań regulacyjnych, jest dysponowanie odpowiednią kadrą specjalistów w tej dziedzinie. Ich zdobycie i utrzymanie jest obecnie utrudnione. Po pierwsze dlatego, że specjalistów takich jest niewiele, a po drugie – ze względu na konkurencję sektora bankowego zarówno krajowego, jak i międzynarodowego. Z tego powodu GINB traci kwalifikowaną kadrę na rzecz sektora banków komercyjnych, co skutkuje brakiem stabilności zatrudnienia.

Przy tak dużej skali zmian i rozłożonym w czasie procesie wprowadzania nowych rozwiązań, należy przyjąć, że intensywny dialog z sektorem bankowym trwać będzie przez najbliższe lata. W tym samym czasie należy oczekiwać częstych kontaktów i wymiany poglądów i doświadczeń z nadzorami z innych krajów członkowskich. NUK jest bowiem wprowadzany jednocześnie i w ten sam sposób w całej Unii Europejskiej.

Proces wdrożenia NUK jest ściśle powiązany z wprowadzeniem nowych standardów sprawozdawczości, co także dokonywane jest jednocześnie przez wszystkie kraje członkowskie. W NBP zadanie to jest realizowane poprzez budowę Systemu Informacji Sprawozdawczej (SIS) – nowego systemu sprawozdawczego dla banku centralnego, który umożliwi zbieranie z sektora bankowego danych niezbędnych między innymi do efektywnego sprawowania nadzoru bankowego. Wprowadzenie SIS wymaga przebudowy aplikacji użytkowych, które bazują na danych sprawozdawczych i które są podstawowym narzędziem umożliwiającym analizę sytuacji, zarówno poszczególnych banków jak i całego sektora bankowego.

System budowany jest przez służby informatyczne NBP, przy znacznym wkładzie merytorycznym kilku jednostek NBP, w tym GINB. System ten ma krytyczne znaczenie dla nadzoru bankowego.

Znacznie bezpieczniejszym rozwiązaniem dla jakości nadzoru bankowego byłoby

pozostawienie go w NBP, do czasu pełnego wdrożenia systemu, ponieważ proces wydzielania GINB z NBP znacznie utrudni dokończenie wdrożenia.

Ad 3. Ryzyko operacyjne związane z przekazywaniem KNF funkcji nadzorczych

Zgodnie z ustawą o nadzorze nad rynkiem finansowym, zadania NBP związane z przeniesieniem funkcji nadzorczych do KNF sprowadzają się do:

- 1) zidentyfikowania mienia służącego wykonywaniu zadań przez Komisję Nadzoru Bankowego i Generalny Inspektorat Nadzoru Bankowego, którego przeznaczenie określone zostanie w porozumieniu zawartym pomiędzy Prezesem Rady Ministrów a Prezesem Narodowego Banku Polskiego,
- 2) zapewnienia realizacji regulacji ustawowych skutkujących tym, że pracownicy GINB z mocy prawa staną się pracownikami Urzędu KNF,
- 3) współpracy z KNF w zakresie przekazywania informacji niezbędnych dla realizowania ustawowych zadań NBP i KNF.

W toku prac nad wydzieleniem GINB i przekazaniem do KNF ujawniły się następujące problemy i ryzyka:

1. Przebudowa infrastruktury informatycznej

Zmiana stanu prawnego rodzi ryzyko organizacyjne związane z migracją systemów sprawozdawczych odpowiedzialnych za przetwarzanie danych ostrożnościowych do przyszłego gestora, którym będzie KNF. Ryzyko to może być dodatkowo zwiększone faktem, że równolegle do prac związanych z wydzieleniem GINB, realizowane są zadania związane z budową nowego systemu sprawozdawczego dla celów ostrożnościowych wraz z systemami wsparcia analitycznego.

2. Ryzyko kadrowe

W chwili obecnej, zgodnie z informacjami NBP, masowo składane są deklaracje rezygnacji, przed końcem 2007 r., z pracy w GINB. W efekcie część pracowników, w szczególności wysokiej klasy specjalistów, którzy bez problemu mogą znaleźć zatrudnienie na rynku, podejmuje decyzje o rezygnacji z pracy w GINB. Prowadzi to w konsekwencji do nieodwracalnej utraty profesjonalnej kadry przez instytucje publiczne na rzecz podmiotów komercyjnych. Należy podkreślić, że z uwagi na obowiązujące w tym względzie rozwiązania prawne, NBP ma niewielkie możliwości ograniczenia tego procesu. Utrzymanie tego trendu może odbić się negatywnie na jakości nadzoru, szczególnie w aspekcie NUK.

Proces przejmowania nadzoru bankowego przez KNF powinien odbywać się w sposób płynny i niezakłócony. Należy także pamiętać o tym, że zwiększone ryzyko operacyjne w działalności GINB może negatywnie wpłynąć także na efektywność działań KNB. W kontekście przejścia wykonywania nadzoru bankowego przez KNF nie byłaby to sytuacja właściwa i mogłaby doprowadzić do spadku zaufania do nowego nadzorca. Ponadto należy pamiętać, że z bieżącej pracy GINB korzysta nie tylko KNB, ale także inne jednostki NBP, zajmujące się sektorem bankowym. Wyższe ryzyko operacyjne w GINB zwiększa także ryzyko prawidłowego wykonywania zadań przez NBP. NBP jako bank centralny z kompetencjami konstytucyjnymi musi przykładać szczególną uwagę do kwestii sprawności własnego działania i reputacji.

W związku z powyższym zaproponowane w przedmiotowym projekcie zmiany dotyczyłyby w głównej mierze trzech grup zagadnień:

- 1) przesunięcia terminu pełnej integracji organów nadzoru na dzień 1 stycznia 2013 r.,
- 2) zmiany w składach organów nadzoru w celu zwiększenia bezpieczeństwa i efektywności wykonywania czynności nadzorczych,
- 3) stworzenia podstaw instytucjonalnych dla powołania Komitetu Stabilności Finansowej.

II. Część szczegółowa

Art. 1

pkt 1

W punkcie tym proponuje się nowe brzmienie art. 5 ustawy określającego skład Komisji Nadzoru Finansowego. Podstawowa zmiana polega na zwiększeniu z dwóch do trzech liczby Zastępców Przewodniczącego. Propozycja powiększenia składu Komisji o trzeciego Zastępcę Przewodniczącego wynika z potrzeb organizacyjnych i udziału organu nadzorczego w międzynarodowej współpracy w zakresie organizacji sieci bezpieczeństwa finansowego.

Dodatkowo w przepisie art. 5 ust. 2 pkt 1 nowelizowanej ustawy zastąpiono wyraz „delegowany” wyrazem „wyznaczony” celem ujednoczenia nazewnictwa w przepisach regulujących sposób powoływania składów Komisji i Komitetu. Identyczne rozwiązanie legislacyjne zastosowano w przepisach dotyczących ustalenia składu KNB i Komitetu Stabilności Finansowej.

pkt 2

Zmiana brzmienia art. 9 ustawy sprowadza się do innego niż dotychczas określenia trybu

powoływania Zastępców Przewodniczącego KNF. W obowiązującym stanie prawnym obu Zastępców Przewodniczącego powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów wyłącznie na wniosek Przewodniczącego Komisji. Biorąc pod uwagę fakt, że Komisja docelowo sprawować ma nadzór nad całym rynkiem finansowym uzasadnione jest przyznanie ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych oraz Prezesowi Narodowego Banku Polskiego prawa do wnioskowania kandydatów na stanowiska Zastępców Przewodniczącego Komisji. Należy tu mieć na uwadze kompetencje tych organów wynikające odpowiednio z ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej oraz ustawy z 29 sierpnia 1997r. o Narodowym Banku Polskim i ich odpowiedzialność za stabilność systemu finansowego, którą w wymiarze formalnym potwierdza także udział w Komitecie Stabilności Finansowej.

pkt 3

Proponowany w projekcie przepis art.17 ust. 5 jest elementem większej całości, którą stanowi regulacja dotycząca Komitetu Stabilności Finansowej. Jak to zostało powiedziane w części ogólnej uzasadnienia – zgodnie z proponowanym w projekcie ustawy (art. 4 pkt 2 lit b) art. 131 ust. 8 ustawy Prawo bankowe - jednym z celów Komitetu będzie zapewnienie wymiany informacji, w tym także informacji ustawowo chronionych, pomiędzy uczestnikami Komitetu. Zgodnie z art. 16 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, Przewodniczący Komisji, jego Zastępcy, członkowie Komisji, pracownicy Urzędu Komisji i osoby zatrudnione w Urzędzie Komisji na podstawie umowy o dzieło, umowy zlecenia albo innych umów o podobnym charakterze są obowiązani do nieujawniania osobom nieupoważnionym informacji chronionych na podstawie odrębnych ustaw. Obowiązek ten trwa również po ustaniu pełnienia funkcji, rozwiązaniu stosunku pracy lub rozwiązaniu umowy o dzieło, umowy zlecenia albo innych umów o podobnym charakterze. Przepis art. 17 ust. 5 – formułując kolejny (po zawartych w art. 17 ust. 1 – 4) wyjątek od zasady uregulowanej w przywołanym tu art. 16 - stanowić więc będzie podstawę prawną umożliwiającą Przewodniczącemu Komisji, a w praktyce Komisji, przekazywanie informacji, w tym także informacji ustawowo chronionych, Komitetowi Stabilności Finansowej.

pkt 4

W art. 33 pkt 10, który wejdzie w życie dnia 1 stycznia 2013 r., dodano w wyliczeniu przepisów zmienianych art. 124c ust. 2 i ust. 2 i 3 w art. 131. Zaproponowana zmiana wynika z przesunięciu terminu zniesienia KNB i likwidacji GINB i konieczności sprawowania nadzoru bankowego przez te podmioty tylko do 2013 r. Dodanie art. 124c ust. 2 i ust. 2 i 3 w art. 131 ma celu poprawienie błędów w tekście ustawy polegających na pominięciu tych przepisów w nowelizacji Prawa bankowego, dokonanej przez ustawę o nadzorze nad rynkiem finansowym. Konsekwencją tej zmiany jest uchylenie art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 26 stycznia 2007 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe (art. 13 pkt 1 projektu ustawy).

pkt 5, 6,7,9,10,11 i 13

Zmiany polegające na nadaniu nowego brzmienia przepisów zawartych w wymienionych punktach wynikają z proponowanego w projekcie ustawy przesunięcia określonych w tych przepisach terminów zniesienia KNB i likwidacji GINB oraz przejęcia wykonywania zadań należących dotychczas do KNB przez KNF - odpowiednio z dnia 31 grudnia 2007 r. i 1 stycznia 2008 r. na 31 grudnia 2012 r. i 1 stycznia 2013 r. Uzasadnienie do przesunięcia tych terminów zawarte jest w Części ogólnej Uzasadnienia.

pkt 8

W obowiązującym stanie prawnym art. 72 ust. 2 ustawy stanowi, że Prezes Rady Ministrów, w porozumieniu z Prezesem Narodowego Banku Polskiego, ustali przeznaczenie, po dniu 31 grudnia 2007 r., mienia służącego do wykonywania zadań przez Generalny Inspektorat Nadzoru Bankowego i Komisję Nadzoru Bankowego. Zmiana brzmienia tego przepisu poza przesunięciem określonego w nim terminu na 31 grudnia 2012 r. polega dodatkowo na doprecyzowaniu, że ustalenie przeznaczenia majątku służącego do wykonywania zadań przez Generalny Inspektorat Nadzoru Bankowego i Komisję Nadzoru Bankowego nastąpi w drodze umowy. Dotychczasowy zapis może bowiem rodzić wątpliwości co do trybu i formuły ustalenia owego przeznaczenia. Należy mieć na uwadze, że mienie, o którym mowa w tym przepisie, to mienie Narodowego Banku Polskiego. Konieczność respektowania niezależności NBP i jego formalnoprawnej odrębności od Skarbu Państwa powoduje, że celowym jest doprecyzowanie, że przeznaczenie części mienia NBP ustalone zostanie w drodze umowy pomiędzy Prezesem Rady Ministrów a a Prezesem NBP.

pkt 12

Art. 77 ust. 1 ustawy w obowiązującym stanie prawnym formułuje normę generalną, w świetle której Komisja Nadzoru Bankowego działa na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Przepis ten jest nielogiczny, gdyż jego stosowanie prowadzi do sytuacji, w której wprowadzenie nowych kompetencji dla Komisji Nadzoru Bankowego po wejściu w życie przepisów ustawy nie jest prawnie skuteczne.

Uchylenie art. 77 ust. 2 podyktowane jest potrzebą ustalenia odmiennego niż dotychczas składu KNB, co znalazło odzwierciedlenie w art. 14 projektu ustawy.

Zmiany brzmienia ust. 3 i 4 w art. 77 wynikają z proponowanego przesunięcia terminów, o którym była mowa w uzasadnieniu do pkt-ów 5, 6,7,9,10,11 i 13.

pkt 14

Zmiana brzmienia art. 81 ust. 1 wynika z proponowanego przesunięcia terminów, o którym była mowa w uzasadnieniu do pkt-ów 5, 6,7,9,10,11 i 13.

Uchylenie ust. 2 w art. 81 podyktowane jest potrzebą usunięcia wątpliwości interpretacyjnych, które wywołuje ten przepis. Stanowi on bowiem, że wymienione w nim przepisy art. 26, art. 33 pkt 3, art. 41 pkt 2 i 3, art. 44 pkt 2, art. 56 pkt 1, art. 59 oraz art. 62 pkt 12 lit. a) ustawy w zakresie dotyczącym Komisji Nadzoru Bankowego stosuje się od dnia 1 stycznia 2008 r. Wspomniane wątpliwości interpretacyjne wynikają z tego, że przepisy te - zgodnie z art. 82 - weszły w życie 14 dni po ogłoszeniu ustawy czyli z dniem 19 września 2006 r. Zmiany wprowadzone przez te przepisy polegają na zastąpieniu w przepisach zmienianych Komisji Nadzoru Bankowego przez Komisję Nadzoru Finansowego. Obowiązujące brzmienie art. 81 ust. 2 jest więc o tyle niezrozumiałe, że przepis ten stanowi, iż wymienione w nim przepisy w zakresie dotyczącym KNB stosuje się od dnia 1 stycznia 2008 r. Tymczasem przepisy te dotyczą KNF, a nie KNB. Rozwiązanie to uznać należy za pomyłkę legislacyjną. W tym stanie rzeczy celowym jest usunięcie tej pomyłki, poprzez uchylenie przepisu art. 82 ust. 2.

Uchylenie ust. 2 w art. 81 uzupełniają zmiany zawarte w art. 2-13 projektu ustawy, dotyczące ustaw, regulujących poszczególne zagadnienia związane z wykonywaniem nadzoru bankowego przez Komisję Nadzoru Bankowego, których przepisy - generalnie rzecz ujmując - w wyniku tych zmian otrzymają brzmienie sprzed dnia wejścia w życie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym i uwzględniają istnienie KNB jako organu nadzoru bankowego.

pkt 15

Zmiana brzmienia art. 82 pkt 2 wynika z proponowanego przesunięcia terminów, o którym była mowa w uzasadnieniu do pkt-ów 5, 6,7,9,10,11 i 13.

Art. 2

Zmiana brzmienia przepisu art. 20 ust. 1 pkt 2 w ustawie o biegłych rewidentach i ich samorządzie sprowadza się do przywrócenia udziału, w formie opinii, Komisji Nadzoru Bankowego w ustanawianiu norm wykonywania zawodu biegłego przez Krajową Izbę Biegłych Rewidentów.

Art. 3

Zmiana brzmienia art. 38 ust. 10 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym jest elementem regulacji dotyczącej Komitetu Stabilności Finansowej. Jak to zostało powiedziane w części ogólnej uzasadnienia oraz w uzasadnieniu do art. 1 pkt 3 projektu ustawy, jednym z celów Komitetu będzie zapewnienie wymiany informacji, w tym także informacji ustawowo chronionych, pomiędzy uczestnikami Komitetu. Zgodnie z dotychczasowym brzmieniem art. 38 ust. 10 ustawy o BFG, informacje dotyczące podmiotów objętych systemem gwarantowania Fundusz może wykorzystywać tylko w celu realizacji zadań określonych w tej ustawie. Ze względu na przywołany wyżej cel powołania Komitetu Stabilności Finansowej konieczne jest uzupełnienie dotychczasowego brzmienia 38 ust. 10 ustawy o BFG o zapis umożliwiający wykorzystywanie tych informacji poprzez ich przekazywanie przez BFG w ramach wykonywania postanowień porozumienia w sprawie tego Komitetu.

Art. 4

pkt 1

Art. 105 ustawy Prawo bankowe koncentruje w ramach swoich przepisów uregulowania normujące dostęp poszczególnych podmiotów do tajemnicy bankowej. Na podstawie przepisów ust. 1 tego artykułu, bank ma obowiązek udzielenia informacji stanowiących tajemnicę bankową podmiotom wymienionym w tych przepisach.

Zmiany w przepisach art. 105 ust. 1 zawarte w art. 4 pkt 1 projektu ustawy mają dwa cele.

Cel pierwszy to uporządkowanie uregulowań dotyczących dostępu do tajemnicy bankowej organów nadzoru bankowego (KNB, inspektorów nadzoru bankowego i osób upoważnionych uchwałą KNB) oraz nadzoru finansowego (KNF). Z uwagi na przesunięcie terminów zniesienia KNB i likwidacji GINB oraz przejęcia wykonywania zadań należących dotychczas do KNB przez KNF, o którym była mowa w uzasadnieniu do pkt-ów 5, 6,7,9,10,11 i 13 w art. 1 projektu ustawy, konieczne jest „rozdzielenie” w ramach art. 105 ust. 1 pkt 1 upoważnienia

do żądania od banku udzielenia informacji stanowiących tajemnicą bankową udzielanego KNB (a także inspektorów nadzoru bankowego i osób upoważnionych uchwałą KNB) i KNF. Dla osiągnięcia tego celu projektowana ustawa przewiduje uregulowanie uprawnień KNB, inspektorów nadzoru bankowego i osób upoważnionych uchwałą KNB w zmienionym art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. a. Uprawnienia KNF będą natomiast uregulowane w „nowym” przepisie art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. s. Zmiana brzmienia art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. a sprowadza się do przywrócenia brzmienia tego przepisu obowiązującego przed wejściem w życie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

Drugim celem zmian w art. 105 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo bankowe, jest zapewnienie dostępu do tajemnicy bankowej właściwej władzy nadzorczej, z którą Komisja Nadzoru Finansowego zawrze porozumienie o współpracy, o którym mowa w art. 131 ust. 2 (w sprawie nadzoru nad działalnością oddziału lub przedstawicielstwa banku zagranicznego w kraju oraz oddziału lub przedstawicielstwa banku krajowego za granicą, w tym zakresu i trybu dokonywania czynności kontrolnych) lub art. 141 f ust. 3 (w sprawie zakresu i tryb wykonywania nadzoru skonsolidowanego nad bankami działającymi w holdingach objętych nadzorem skonsolidowanym) w związku z wykonywaniem przez tę władzę nadzoru skonsolidowanego. Realizację tego celu zapewni zmiana brzmienia przepisu art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. q, która zgodnie z projektowaną ustawą ma wejść w życie 1 stycznia 2013 r. (art. 17 projektu ustawy).

pkt 2 lit. a

Zmiana przepisu art. 131 ust. 1 sprowadza się do przywrócenia brzmienia tego przepisu sprzed wejścia w życie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Przepis ten określa organ, którego nadzorowi podlega działalność banków, oddziałów i przedstawicielstw banków zagranicznych, oddziałów i przedstawicielstw instytucji kredytowych. Z uwagi na przesunięcie terminów zniesienia KNB i likwidacji GINB oraz przejęcia wykonywania zadań należących dotychczas do KNB przez KNF, o którym była mowa w uzasadnieniu do pkt-ów 5, 6,7,9,10,11 i 13 w art. 1 projektu ustawy, konieczne jest przywrócenie brzmienia tego przepisu, zgodnie z którym wspomnianym organem nadzoru jest Komisja Nadzoru Bankowego.

pkt 2 lit. b

Uwarunkowania uzasadniające potrzebę powołania Komitetu Stabilności Finansowej omówione zostały w części ogólnej uzasadnienia. Ramy instytucjonalne funkcjonowania Komitetu stworzą przepisy ust. 8 – 11 w art. 131 ustawy Prawo bankowe. Postanowienia tych przepisów tworzą podstawę do zawarcia porozumienia pomiędzy Komisją Nadzoru

Bankowego, Komisją Nadzoru Finansowego, Narodowym Bankiem Polskim, Bankowym Funduszem Gwarancyjnym i ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych. W drodze tego porozumienia powstanie Komitet Stabilności Finansowej, którego celem będzie zapewnienie wymiany informacji i koordynacji współpracy pomiędzy jego stronami w realizacji ich celów i zadań ustawowych. Główne założenie działalności Komitetu to przede wszystkim współdziałanie w zakresie wzajemnej wymiany informacji – w tym, co niezwykle istotne, także informacji prawnie chronionych oraz koordynacja współpracy pomiędzy stronami porozumienia w realizacji ich celów i zadań ustawowych realizowanych na rzecz wspierania stabilności finansowej. Zgodnie z rozwiązaniami przyjętymi w projekcie ustawy ustawowo regulowany będzie skład Komitetu, natomiast tryb jego działania, podejmowania ustaleń oraz sposób jego obsługi zostaną określone w porozumieniu. Porozumienie powinno również określać sposób i tryb jego zmiany. Zgodnie z projektem, porozumienie określać będzie także warunki i tryb podawania do wiadomości publicznej informacji o jego treści oraz o działaniach Komitetu Stabilności Finansowej, ponieważ zgodnie z proponowanym ust. 11, do treści porozumienia oraz działania Komitetu Stabilności Finansowej nie będą miały zastosowania przepisy o dostępie do informacji publicznej.

Godne podkreślenia w tym momencie jest to, że stworzenie podstaw prawnych dla funkcjonowania Komitetu jest konieczne dla zapewnienia przepływu pomiędzy jego uczestnikami posiadanych przez nich informacji prawnie chronionych. Przepisy regulujące funkcjonowanie organów, które wejdą w skład Komitetu, zawierają unormowania umożliwiające przekazywanie informacji prawnie chronionych, ale tylko w ramach stosunków dwustronnych łączących te organy. Unormowania te stanowią faktyczną blokadę dla przekazywania tego rodzaju informacji poza przypadkami przez nie regulowanymi. Z tych też względów konieczne było ustawowe „posadowienie” Komitetu Stabilności Finansowej i dokonanie odpowiednich zmian i uzupełnień w ustawie o Narodowym Banku Polskim, ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz ustawie o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, w celu usunięcia wspomnianej tu blokady przekazywania na forum Komitetu informacji prawnie chronionych.

W art. 131 ust. 11 ustawy – Prawo bankowe spod działania przepisów o dostępie do informacji publicznej wyłączono zarówno treść porozumienia dotyczącego utworzenia Komitetu Stabilności Finansowej, jak i działalność Komitetu Stabilności Finansowej. Uzasadnieniem dla przedmiotowego wyłączenia jest fakt, że działalność Komitetu będzie dotyczyła sieci bezpieczeństwa finansowego, koordynacji działań zapobiegających wystąpieniu kryzysu finansowego, a także opracowywania rozwiązań konkretnych

problemów związanych z siecią bezpieczeństwa finansowego.

Art. 5

Zmiany w ustawie o Narodowym Banku Polskim mają na celu wprowadzenie regulacji tworzących podstawy prawne dla udostępniania przez NBP danych zawierających informacje podlegające ochronie na podstawie przepisów tej ustawy (ustawy o NBP) jak i innych przepisów, w tym informacji chronionych tajemnicą bankową.

pkt 1

W obowiązującym stanie prawnym przepis ust. 5 w art. 23 formułuje zasadę generalną zapewniającą ochronę prawną danym indywidualnym pozyskiwanym przez NBP, o których mowa w ust. 2, 2a i 3 tego artykułu. Zmiana brzmienia tego przepisu sprowadza się do uzupełnienia dotychczasowej treści tego przepisu o zastrzeżenie odstępstw od sformułowanej w nim zasady generalnej, zawartych w ustępach 6-8.

pkt 2

Przepisy ust. 8 i 9 w art. 23 ustawy o NBP tworzyć będą wspomnianą wyżej podstawę prawną dla udostępniania przez NBP Komitetowi Stabilności Finansowej danych zawierających informacje podlegające ochronie prawnej. Ust. 8 upoważniać będzie NBP do udostępniania danych chronionych na podstawie ust. 5, natomiast ust. 9 do udostępniania danych zawierających informacje objęte ochroną na podstawie odrębnych ustaw, w tym także tajemnicy bankowej chronionej na podstawie ustawy - Prawo bankowe.

Art. 6

Zmiana w art. 6 ust. 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym polega na uzupełnieniu listy podmiotów, którym przysługuje prawo do uzyskania informacji o osobach, których dane osobowe zgromadzone zostały w Rejestrze, o Przewodniczącą Komisji Nadzoru Bankowego lub upoważnionego przez niego przedstawiciela. W obowiązującym stanie prawnym na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 7b tej ustawy prawo to przysługuje Przewodniczącemu Komisji Nadzoru Finansowego lub upoważnionemu przez niego przedstawicielowi.

Art. 7

Zawarte w art. 7 projektowanej ustawy zmiany w przepisach ustawy o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu wynikają z przesunięcia terminów zniesienia KNB i likwidacji GINB oraz przejęcia wykonywania zadań należących dotychczas do KNB przez KNF, o którym była mowa w uzasadnieniu do pkt-ów 5, 6,7,9,10,11 i 13 w art. 1. Podobnie jak to miało miejsce w zmianach do art. 105 ust 1 pkt 2

ustawy - Prawo bankowe konieczne jest uporządkowanie uregulowań dotyczących obowiązków organów nadzoru bankowego (KNB) oraz nadzoru finansowego (KNF) określonych w zmienianych przepisach ustawy o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu. Dlatego też konieczne jest „rozdzielenie” kompetencji tych organów w zakresie:

- kontroli wypełniania przez instytucje obowiązane obowiązków w zakresie przeciwdziałania wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł lub przeciwdziałania finansowaniu terroryzmu (zmiany w art. 21 ust. 3) oraz
- udostępniania przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej informacji o transakcjach objętych przepisami ustawy (zmiany w art. 33 ust. 2) .

Art. 8

Zmiana w ustawie o gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji kryminalnych zawarta w art. 8 polega na uzupełnieniu listy podmiotów zobowiązanych do przekazywania informacji kryminalnych do Krajowego Centrum Informacji o Komisję Nadzoru Bankowego.

Art. 9

Zawarte w art. 9 projektu ustawy zmiany w przepisach ustawy o indywidualnych kontaktach emerytalnych wynikają z przesunięcia terminów zniesienia KNB i likwidacji GINB oraz przejścia wykonywania zadań należących dotychczas do KNB przez KNF, o którym była mowa w uzasadnieniu do pkt-ów 5, 6,7,9,10,11 i 13 w art. 1. W związku z tym przesunięciem niezbędne jest wprowadzenie zmian w przepisach przywołanej tu ustawy polegających na:

- uzupełnieniu (w art. 2 pkt 16) zakresu podmiotowego definicji pojęcia „organ nadzoru” o Komisję Nadzoru Bankowego,
- zmianę brzmienia przepisów art. 16 i art. 17 ust. 1 w ten sposób, że wyrazy „organ nadzoru” zastąpione zostaną wyrazami „organy nadzoru” użytymi we właściwym przypadku.

Art. 10

Zmiana w ustawie o funduszach inwestycyjnych zawarta w art. 10 ma charakter porządkowy. W obowiązującym stanie prawnym w tytule działu X tej ustawy jest mowa o nadzorze Komisji Papierów Wartościowych i Giełd, zniesionej na podstawie art. 65 pkt 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

Art. 11

Obszerne objętościowo zmiany w przepisach ustawy o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego wynikają z przesunięcia terminów zniesienia KNB i likwidacji GINB oraz przejęcia wykonywania zadań należących dotychczas do KNB przez KNF, o którym była mowa w uzasadnieniu do pkt-ów 5, 6,7,9,10,11 i 13 w art. 1. W związku z tym przesunięciem w pierwszej kolejności niezbędne jest zastąpienie pojęcia „krajowy organ nadzoru” (którym posługuje się w obowiązującym stanie prawnym zmieniana ustawa) pojęciem „krajowe organy nadzoru”. Pojęcie to zdefiniowane jest w „słowniczku” zmienianej ustawy w jej art. 3 pkt 7 (art. 11 pkt 2 lit. a projektu ustawy) i - po zmianie - swym zakresem podmiotowym obejmie Komisję Nadzoru Finansowego i Komisję Nadzoru Bankowego.

Konsekwencją tej zmiany są:

- ustalenie nowego brzmienia poszczególnych przepisów ustawy zmienianej, które w obowiązującym stanie prawnym posługują się pojęciem „krajowy organ nadzoru”, poprzez zastąpienie tego pojęcia przez pojęcie „krajowe organy nadzoru” w celu przywrócenia brzmienia zmienianych przepisów obowiązującego przed wejściem w życie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym,
- dodanie szeregu nowych przepisów do ustawy zmienianej, posługujących się pojęciem „krajowe organy nadzoru” w celu przywrócenia obowiązywania rozwiązań zawartych w przepisach uchylonych przez ustawę o nadzorze nad rynkiem finansowym
- nadanie nowego brzmienia lub dodanie nowych przepisów odnoszących się do kompetencji krajowego organu nadzoru w celu przywrócenia obowiązywania rozwiązań zawartych w przepisach zmienionych lub uchylonych przez ustawę o nadzorze nad rynkiem finansowym.

Art.12

Zawarte w art. 12 zmiany w przepisach ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym polegają na przywróceniu brzmienia przepisów obowiązujących przed wejściem w życie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Zmiany te podobnie jak szereg zmian w innych ustawach wynikają z przesunięcia terminów zniesienia KNB i likwidacji GINB oraz przejęcia wykonywania zadań należących dotychczas do KNB przez KNF, o którym była mowa w uzasadnieniu do pkt-ów 5, 6,7,9,10,11 i 13 w art. 1.

Art. 13

Uchylenie pkt 2 w art.2 ustawy z dnia 26 stycznia 2007r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe (który przewidywał zmianę art.33 pkt 10 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym) jest

konieczne ze względu na art.1 pkt 4 projektu, który również przewiduje nadanie nowego brzmienia art.33 pkt 10 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Proponowane w projekcie (art.1 pkt 4) nowe brzmienie art.33 pkt 10 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym zawiera pełne wyliczenie przepisów Prawa bankowego, których zmiana, związana z projektowanym zniesieniem KNB, ma wejść w życie 1 stycznia 2013 r.

Art. 14

W związku z przesunięciem terminu zniesienia KNB i likwidacji GINB na dzień 31 grudnia 2012 r konieczne jest dostosowanie jej składu do powiązań organizacyjnych z NBP. Zasadne zatem jest, aby do końca 2012 r. Przewodniczącym KNB był Prezes NBP lub wyznaczony Wiceprezes NBP, natomiast Przewodniczącym KNF był jej członkiem.

W okresie prac rządowych nad projektem ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw, zawartym następnie w druku Sejmu V kadencji nr 2061, projekt ten był przedmiotem uzgodnień wewnątrzresortowych w Ministerstwie Finansów i uzgodnień międzyresortowych, a także podlegał konsultacjom z zainteresowanymi krajowymi instytucjami finansowymi oraz środowiskiem bankowym.

Znacząca część uwag zgłoszonych w toku uzgodnień i konsultacji została uwzględniona, co znajduje odzwierciedlenie w treści przedkładanego projektu. Co do zasady nie zostały uwzględnione takie uwagi, których przyjęcie prowadziłoby do zmiany założeń i koncepcji projektowanej ustawy.

Zgodnie z decyzją Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego (EBC) udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych, projekt ustawy, wówczas jako projekt rządowy, został skierowany do zaopiniowania przez EBC. EBC w dniu 9 października 2007 r. wydał opinię w przedmiotowej sprawie (treść opinii w załączeniu).

Wejście w życie projektowanej ustawy wpłynie pośrednio na budżet państwa. Przewiduje się zwiększenie rocznych wydatków z budżetu państwa z tytułu wynagrodzenia Zastępcy Przewodniczącego KNF w wysokości około 360 tys. zł. Wydatki te będą pokryte wyłącznie z wpłat podmiotów nadzorowanych. Podkreślenia wymaga, iż projekt ustawy nie pociąga za sobą de facto obciążenia strony wydatkowej budżetu państwa, ponieważ koszty nadzoru pokrywane są z wpłat podmiotów nadzorowanych.

Wejście w życie projektu nie spowoduje skutków społecznych ani gospodarczych.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

